

Hienostelua

Romahdutin isän toiveet ja unelmat nopeasti. Ongelma diagnosoitiin heti elämäni ensi kuukausina. Olin ilmeisesti sellainen jo syntyessäni, kukaan ei ole koskaan ymmärtänyt ongelman alkuperää, sitä mistä oli tullut tuo tuntematon voima, joka otti minut valtaansa heti syntymässä ja teki minusta oman ruumiini vangin. Kun aloin ilmaista itseäni ja opettelin puhumaan, ääneni sai luonnostaan tyttömäisiä sävyjä. Se oli muiden poikien ääntä kimeämpi. Aina puhuessani huidoin käsilläni ja viittilöin, vispasin ilmaa.

Vanhempani sanoivat sitä hössöttämiseksi, he komensivat *Lakkaa hössöttämästä*. He ihmettelivät *Minkä takia Eddy käyttäytyy kuin muija*. He käskivät *Rauhoitu, lakkaa huitomasta hullun lailla*. He luulivat, että olin itse valinnut tyttömäisyyteni, että se oli jonkinlainen oma kauneusihanteeni, johon pyrin heidän kiusakseen.

En itsekään tiennyt, miksi olin sellainen kuin olin. Olin eleittäni orja enkä ollut valinnut kimeää ääntäni. En ollut valinnut kävelytyyliäni, lanteiden keinahtelua joka herätti huomiota, aivan liikaa huomiota, enkä kiljahduksia, joita minusta lähti, joita en tuottanut tieteen tahtoen mutta joita kirjaimellisesti pääsi suustani silloin kun yllätyin, innostuin tai pelästyin.

Livahdin tuon tuosta lastenhuoneeseen, jossa oli hämärää koska siellä ei ollut valoja (rahaa ei ollut tarpeeksi, jotta sinne olisi voitu asentaa kunnan valaistus, kattovalaisin tai edes hehkulamppu, joten huoneessa oli pelkkä pöytälamppu).

Pukeuduin siskoni vaatteisiin ja marssin edestakaisin, kokeilin kaikkea mahdollista: lyhyitä, pitkiä, pilkullisia ja raidallisia hameita, tyköistuvia, avokaulaisia, kuluneita ja reikäisiä T-paitoja, topattuja ja pitsisiä liivejä.

Nuo muotinäytökset, joiden ainokainen katsoja olin, olivat minusta kauneinta mitä olin koskaan nähnyt. Hyvä etten itkenyt ilosta, niin kaunis omasta mielestäni olin. Sydämeni oli pakahduttua, niin kovaa se takoi.

Kun esityksen tuoma hurmio laantui, olin hengästynyt ja tunsin itseni yhtäkkiä typeräksi, kokeilemieni tytönvaatteiden likaamaksi, enkä pelkästään typeräksi vaan myös iljettäväksi, typerryin hulluudenpuuskasta, joka oli saanut minut pukeutumaan vastakkaisen sukupuolen vaatteisiin, oloni oli kuin sellaisina päivinä, jolloin olemme olleet humalassa ja estojen karistua käyttäytyneet naurettavalla tavalla ja kadumme sitä seuraavana päivänä, kun alkoholin vaikutus haihtuu ja jäljellä on enää tuskallinen ja hävettävä muisto tapahtuneesta. Kuvittelin, miten leikkelisin nuo vaatteet palasiksi, polttaisin ne ja hautaisin maahan jonnekin, missä kukaan ei koskaan käy.

Mieltymykseni olivat niin ikään tyttömäisiä ilman että tiesin tai ymmärsin miksi. Pidin teatterista, popmusiikista ja nukeista, kun taas veljeni (ja oikeastaan myös siskoni) arvostivat enemmän videopelejä, räppiä ja jalkapalloa.

Kun kasvoin, aistin isän yhä painostavammat katseet, hänessä viriävän kauhun ja avuttomuuden hänen katsoessaan luomaansa hirviötä, joka osoitti poikkeavuutensa päivä päivältä yhä selvemmin. Äiti oli neuvoton ja luovutti hyvin varhain. Usein ajattelin, että jonain päivänä äiti lähtisi, jättäisi vain pöydälle viestin, jossa selittäisi, ettei enää jaksanut,

ettei ollut pyytänyt tätä, minun kaltaistani poikaa, ettei ollut valmis elämään tällaista elämää ja vaati oikeutta saada hylätä meidät. Toisinaan ajattelin, että vanhemmat veisivät minut tienposkeen tai keskelle metsää ja jättäisivät sinne, niin kuin eläimille tehdään (tiesin toki, etteivät he tekisi niin, eivät tietenkään, eivät he niin pitkälle menisi, mutta sellaisia minä ajattelin).

Vanhempani olivat ymmällään kaltaiseni merkillisen otuksen kanssa ja yrittivät kuumeisesti ohjata minua oikealle tielle. He hermostuivat ja sanoivat *Sillä viiraa päässä, sillä ei taida olla kaikki kotona*. Useimmiten he sanoivat minua ämmäksi, ja *ämmä* oli heille kaikkein verisin loukkaus – sen kuuli äänensävyistä – loukkaus, joka ilmaisi kaikkein syvintä inhoa, paljon enemmän kuin *mäntti* tai *idiootti*. Maailmassa, jossa miehiset arvot olivat ylitse muiden, äitikin sanoi itsestään *Mussa on vittu munaa, mun silmille ei hypitä*.

Édouard Louis, Ei enää Eddy. 2019. Suom. Lotta Toivanen.